

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ЄРЕМЕЄВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF YEREMEYEV v. UKRAINE)**

(Заява № 42473/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

14 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

14.03.2007

Це рішення стане остаточним відповідно до умов, визначених п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ЄРЕМЕЄВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

У справі «Єремєєв проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П.Лоренцен (*P.Lorenzen*), Голова,
п. Янгвірт (*K.Jungwiert*),
п. В.Буткевич (*V.Butkevych*),
пані М.Цаца-Ніколовська (*M.Tsatsa-Nikolovska*),
п. Дж.Боррего Боррего (*J.Borrego Borrego*),
пані Р.Ягер (*R.Jaeger*),
п. М.Віллігер (*M.Villiger*), судді,
та пані К.Вестердік (*C.Westerdiek*), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 20 листопада 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 42473/04), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України паном Олександром Олексійовичем Єремєєвим (далі – заявник) 12 травня 2004 року.

2. Заявника представляв пан В.Бичковський з м. Міусинська. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженим - паном Ю.Зайцевим, та пані І.Шевчук, керівником Секретаріату Урядового уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини.

3. 8 листопада 2005 року Суд направив на комунікацію Уряду скаргу відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу щодо невиконання рішень, винесених на користь заявника. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник, 1936 року народження, проживає в м. Іванівці Луганської області. Він колишній працівник Іванівського верстатобудівного заводу (далі – завод). Державна частка у статутному фонді заводу становить 99,11%.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «СРЕМЕСВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

5. 30 жовтня 2000 року комісія з трудових спорів Іванівського верстатозаводу зобов'язала завод виплатити заявнику 2127,24 грн¹. Це рішення стало остаточним і було передане для виконання до відділу державної виконавчої служби Антрацитівського районного управління юстиції (далі – виконавча служба).

6. 2 листопада 2001 року і 21 січня 2004 року Антрацитівський районний суд Луганської області зобов'язав завод додатково виплатити заявнику 970,13 грн² та 535 грн³ у рахунок декількох виплат. Ці рішення стали остаточними і були передані для виконання до виконавчої служби.

7. 1 лютого 2005 року виконавча служба повідомила заявника, що затримки у стягненні присуджених йому коштів мали місце у зв'язку з тим, що майно заводу знаходилося у податковій заставі, введенням мораторію на примусовий продаж державного майна та провадженням у справі про банкрутство заводу.

8. Рішення від 30 жовтня 2000 року та рішення від 2 листопада і 21 січня 2004 року залишаються невиконаними.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

9. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні «Сокур проти України» (№ 29439/02, пп. 17-22, від 26 квітня 2005 року).

ЩОДО ПРАВА

10. Заявник скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення від 30 жовтня 2000 року та рішення від 2 листопада 2001 року і 21 січня 2004 року вчасно. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції 995_004 та статтю 1 Першого протоколу 994_535, які, у відповідних частинах, передбачають:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах

¹ 460,11 євро.

² 199,80 євро.

³ 80,53 євро.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «СРЕМЕСВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

11. Уряд надав зауваження, з якими заявник не погодився, щодо невичерпання засобів юридичного захисту на національному рівні, подібні до тих, що Суд уже відхилив в низці своїх рішень щодо невиконання проти державних підприємств (див., наприклад, «Сокур проти України» (ухвала), № 29439/02, від 16 грудня 2003 року, та «Трихліб проти України», № 58312/00, пп. 39-43, рішення від 20 вересня 2005 року). Суд вважає, що ці зауваження мають бути відхилені з тих самих підстав.

12. Суд робить висновок про те, що скарги заявника відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу порушують питання факту і права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду справи по суті. Він не бачить підстав для оголошення цих скарг неприйнятними. Таким чином, Суд оголошує їх прийнятними.

II. ЩОДО СУТІ

13. В своїх зауваженнях щодо суті скарг заявника Уряд стверджував про відсутність порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

14. Заявник не погодився.

15. Суд зазначає, що рішення від 30 жовтня 2000 року залишалось невиконаним протягом періоду, що перевищував шість років і один місяць. Рішення від 2 листопада 2001 року і 21 січня 2004 року залишались невиконаними протягом періодів, що перевищують п'ять років і один місяць та два роки і десять місяців відповідно.

16. Суд нагадує, що він уже визнав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу в низці подібних справ (див., наприклад, «Сокур проти України», вищезазначене рішення, пп. 36-37, та «Анацький проти України», № 10558/03, пп. 20-23, рішення від 13 грудня 2005 року).

17. Розглянувши всі матеріали справи, які були в його розпорядженні, Суд вважає, що Уряд не надав жодного факту чи аргументу, здатних переконати його дійти іншого висновку в цій справі.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «СРЕМЕСВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

18. Таким чином, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

19. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише частково відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

20. Заявник вимагав несплачені суми заборгованості за рішеннями комісії і суду шляхом відшкодування матеріальної шкоди. Додатково від вимагав 8000 грн (1280 євро) на відшкодування нематеріальної шкоди.

21. Уряд не надав зауважень щодо вимог заявника про відшкодування матеріальної шкоди і погодився виплатити заявнику 8000 грн як нематеріальну шкоду в разі, якщо Суд визнає порушення.

22. Суд вважає, що Уряд має сплатити заявнику суму заборгованості, яка належить заявнику відповідно до рішення комісії і рішень суду, для задоволення його вимоги про матеріальну шкоду. Додатково він присуджує заявнику 1280 євро на відшкодування нематеріальної шкоди.

Б. Витрати

23. Заявник не надав жодних вимог щодо компенсації витрат. Таким чином, Суд нічого не присуджує у цьому зв'язку.

В. Пеня

24. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. Оголошує заяву прийнятною;

2. Вирішує, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

РІШЕННЯ У СПРАВІ «СРЕМЕСВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

3. Вирішує, що у цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;

4. Вирішує, що:

(а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику суму заборгованості, присуджену заявнику, а також 1280 євро (тисячу двісті вісімдесят євро) відшкодування нематеріальної шкоди, ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника;

(б) у випадку невикплати чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявнику суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсоткові пункти, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 14 грудня 2001) року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К.ВЕСТЕРДІК
(*C.Westerdiek*)
Секретар

П.ЛОРЕНЦЕН
(*P.Lorenzen*)
Голова